

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/1/2015
Identifikačné číslo spisu:	2509010217
Dátum vydania rozhodnutia:	23.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Harabin
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2509010217.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Harabina a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozhodnutia 23. februára 2015 v Bratislave v trestnej veci proti obvinenému T. F. a spol. pre prečin ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa §§ 20, 156 ods. 1 Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného T. F., proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 17. apríla 2014, sp. zn. 6 To 15/2013, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 386 ods. 1 Tr. por. uznesením Krajského súdu v Trnave zo 17. apríla 2014, sp. zn. 6To 15/2013 z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 319 Tr. por. účinného od 1. januára 2006, § 2 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 v neprospech obvineného T. F..

Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie krajského súdu **s a z r u š u j e**.

Z r u š u j e sa aj rozsudok Okresného súdu Piešťany z 26. novembra 2012, sp. zn. 1T 51/2009.

Z r u š u j ú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu Piešťany **s a p r i k a z u j e**, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

II.

Podľa § 380 ods. 2 Tr. por. obvinený T. F., nar. XX. Z. XXXX v K., trvale bytom V. č. XXX, okres U., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu Leopoldov, **s a n e b e r i e d o v ä z**

b y .

Odôvodnenie

I.

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 26. novembra 2012, sp. zn. 1 T 51/2009, boli obvinení T. F. a L. C. uznaní za vinných v bode 1/ z prečinu ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa §§ 20, 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchateľstvom podľa §§ 20, 364 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2/ z prečinu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa §§ 20, 194 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci spolupáchateľstvom podľa §§ 20, 245 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ 27.04.2005 v čase okolo 21.30 hod. v O. na ul. F. pred rodinným domom č. XX, po predchádzajúcom slovnom konflikte obv. L. C. s poškodenými, a jeho následnom privolaní obvineného T. F., obv. T. F. fyzicky napadol M. X., do ktorej ako utekal vrazil celým telom a päťou ju udel do krku, pričom ju zachytil jej syn T. X., nar. XX.XX.XXXX, čím jej spôsobil pohmoždenie mäkkých tkanív v oblasti brady a krku s dobou liečenia 4-5 dní, pričom následne sa k nim rozbehol obv. L. C., s úmyslom fyzicky poškodených napadnúť, v čom mu zabránil F. X., pričom následne obv. L. C. udel päťou do tváre U. O., ktorému spôsobil zranenie, ktoré si nevyžiadalo lekárske ošetrenie, a súčasne obv. T. F. fyzicky zaútočil na T. X., nar. XX.XX.XXXX, ktorého udieral päťami, čím mu spôsobil pohmoždenie mäkkých častí krku s krvným výronom a opuchom v oblasti hrtana a hltana a odreniny kože v oblasti krku, ktoré zranenie si vyžiadalo dobu liečenia od dvoch do 4 týždňov, pričom pri tomto konflikte spôsobili ďalej zranenia T. X., nar. XX.XX.XXXX, a to pohmoždenie mäkkých častí hlavy s maximom v temeno-spánkovej oblasti vpravo bez známok otrasu mozgu a podvrtnutie krčnej chrčtice s dobou liečenia do troch týždňov,

2/ 28.04.2005 v čase okolo 00.15 hod. v O. na ulici F. č. XX, po vyššie uvedenom konflikte, obvinení po predchádzajúcej dohode spolu s ďalšími neustálenými osobami vyrazili kovovú plechovú bránu, vnikli do dvora tohto rodinného domu, kde nezisteným predmetom porozbíjali sklá okien a vonkajšie plastové rolety hnedej farby, čím T. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., O. XX, spôsobili škodu vo výške 8 675,- Sk (287,96 Eur).

Za to bol obvinení odsúdení

T. F. v zmysle §§ 194 ods. 2, 36 písm. j/, 37 písm. h/, 38 ods. 2, 42 ods. 1, 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok so zaradením pre výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T 125/2008 z 10. júna 2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To 62/2009 z 25. marca 2010, vo výroku o treste a zrušené boli aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad,

L. C. v zmysle §§ 194 ods. 2, 36 písm. j/, 37 písm. h/, 38 ods. 2, 41 ods. 1, 49 ods. 1 písm. a/, 50 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní jeden rok, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený so stanovením skúšobnej doby vo výmere jeden rok.

Poškodení T. X. st. a Q. boli podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s nárokmi na náhradu škody odkázaní na občiansko-súdne konanie.

Rozsudok prvostupňového súdu napadli odvolaniami obvinení T. F., L. C. a okresný prokurátor. Obvinený T. F. namietal dĺžku konania a v tej súvislosti nepoužitie zmierňovacieho ustanovenia a uloženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby a navrhol upustenie od uloženia súhrnného trestu.

Prokurátor odvolanie podal v neprospech obvinených. Krajský súd v Trnave uznesením zo 17. apríla 2014, sp. zn. 6 To 15/2013 podľa § 319 Tr. por. zamietol všetky odvolania.

Proti uzneseniu krajského súdu podal 6. októbra 2014 obvinený T. F. prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Gavalca dovolanie. Poukazuje na neprimeranú dĺžku konania, pretože od spáchania skutku do právoplatného skončenia veci uplynula doba deväť rokov. Táto skutočnosť sa mala v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) premietnuť v uloženom treste odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom pri použití mimoriadneho zmiernovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006. Porušenie Dohovoru v jeho neprospech namietal aj v odvolaní, kde vytkol súdom oboch stupňov aj to, že sa touto jeho obhajobou nezaoberali dôsledne. Nešlo u neho o spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia, zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu a trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Porušenie zákona napĺňa dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, h/, i/ Tr. por. Navrhol, aby najvyšší súd vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dovolanie opiera, zrušil uznesenie krajského súdu a prikázal mu vec v potrebnom rozsahu znovu prejednať a rozhodnúť.

L. C., právoplatne odsúdený spolupáchateľ, 6. novembra 2014 pokladá dovolanie za opodstatnené. Skutok sa nestal tak, ako je to uvedené v rozsudku okresného súdu. Došlo k porušeniu práv na obhajobu. V prípravnom konaní ani na hlavnom pojednávaní nebol vypočutý šofér kamiónu, ktorého meno pre nezáujem polície sa nepodarilo zistiť.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany 28. októbra 2014 vo vyjadrení uviedol, že dovolanie obvineného nepovažuje za dôvodné. Navrhol dovolanie podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietnuť.

Prvostupňový súd po splnení povinností v zmysle § 376 Tr. por. 12. januára 2015 predložil dovolanie obvineného spolu so spisom dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd, ako súd dovolací z obsahu spisu zistil, že dovolanie je prípustné, bolo podané oprávnenou osobou, stalo sa tak na mieste a v lehote určenej (§§ 368 ods. 1, 2 písm. a/, h/, 369 ods. 2 písm. b/, 4, 372 ods. 1, 370 ods. 1 Tr. por.) a spĺňa podmienky a obsahové náležitosti uvedené v §§ 373 ods. 1, 2, 374 Tr. por. a je sčasti dôvodné.

Obvinený dovolacie dôvody vidí v podstate v tom, že okresný i krajský súd pri ukladaní trestu neaplikovali mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. Dôvodom pre to v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru boli neodôvodnené prietahy a neprimeraná dĺžka trestného konania, čo malo byť premietnuté do uloženého trestu.

Dovolací súd po preskúmaní spisu konštatuje, že dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. v posudzovanom prípade naplnený je.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa ods. 2 tohto čl. každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom. V zmysle ods. 3 písm. a/ - e/ čl. 6 každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva-byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu (písm. a/),-mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby (písm. b/),-obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú (písm. c/),-vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe (písm. d/),-mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo

týmto jazykom nehovorí (písm. e/).

Podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu. V zmysle ods. 2/ tento čl. nebráni súdeniu a potrestaniu osoby za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, bolo trestné podľa všeobecných právnych zásad uznávaných civilizovanými národmi.

V zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (písm. c/),
- bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (písm. h/),
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i/).

Ustanovenie § 2 ods. 1 Tr. zák. účinný od 1. januára 2006 upravuje, že trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatelia priaznivejší.

Porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je závažnou chybou konania. Nejde pritom o akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“, ktoré v rozhodovacej praxi súdov je postavené na roveň porušeniu ustanovení o povinnej obhajobe (§ 37 Tr. por.).

Najvyšší súd poukazuje na to, že právo na obhajobu v sebe zahŕňa právo na osobnú obhajobu, právo nechať sa obhajovať obhajcom, ktorým môže byť len advokát, právo na povinnú obhajobu, ako aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému a okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Zároveň predstavuje vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zo spisu vyplýva, že obvinený v dovolaní neuviedol relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala v posudzovanom prípade, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nebol daný.

V dovolaní konštatuje neprimerané prietahy vo veci a nedôsledné reagovanie na obhajobu v uznesení odvolacieho súdu. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatuje, že medzi spáchaním skutkov (posúdené ako 4. prečiny) a právoplatnosťou rozhodnutia vo veci uplynula doba takmer deväť rokov. V podstatnej časti na tom majú podiel orgány prípravného konania, čo potvrdzuje uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Piešťany zo 7. mája 2008, sp. zn. 1Pv 50/2008 o odňatí veci poverenému príslušníkovi PZ a tiež jej záväzné pokyny z 31. januára, 9. septembra a 24. novembra 2008 (č.l. 16-21) . Od vznesenia obvinenia aj T. F. 11. mája 2005, do podania obžaloby 24. marca 2009 uplynula doba takmer štyri roky. Podľa § 203 ods. 1 písm. c/, ods. 2 Tr. por. skrátené vyšetrovanie pritom treba skončiť spravidla do dvoch mesiacov od vznesenia obvinenia.

Prietahy v prípravnom konaní a v súdnom konaní po podaní obžaloby čiastočne spôsobil aj obvinený T. F., ktorý nepreberal na ním udanej adrese uznesenie o obvinení z 11. mája 2005 a urobil tak až 13. júla 2005 (č.l. 6), rovnako tak uznesenie o príbratí znalca z 24. augusta 2008 prevzal až 22. decembra 2008 (č.l. 148) a výzvu s obžalobou, ktoré mu boli zaslané 14. apríla 2009 prevzal až 14. júla 2009 (č.l. 278). Následne súdu opakovane zasielal potvrdenia o práceneschopnosti a na podklade nich žiadal o odročenie už určených termínov hlavných pojednávaní z 13. januára, 7. apríla, 18. júla a 3. novembra 2011 (č.l.

348-351, 356, 362-364, 367, 369, 376, 387-390, 399, 410-413), hoci podľa viacerých lekárskejších správ, napriek svojmu zdravotnému stavu bol spôsobilý sa na súdne konania dostaviť. Obdobne sa nekonalo verejné zasadnutie v odvolacom konaní na krajskom súde určené na 4. apríla 2013 (č.l. 496 - 497, 505-508, 511). Došlo tým k priet'ahom v trvaní sedem mesiacov. Objektívnu pracovnú neschopnosť nie je však vždy možné považovať za zavinené priet'ahy zo strany obvineného. Dôkazmi by muselo byť nepochybne preukázané, že o práceneschopnosť nešlo, ale bola vyvolaná obvineným s úmyslom vyhnúť sa trestnému konaniu. Iba takéto priet'ahy by nebolo možné zohľadniť v rámci rozhodovania o treste. V danom prípade však nebolo bez akýchkoľvek pochybností zistené, že tieto priet'ahy spôsobil obvinený s úmyslom vyhnúť sa trestnému stíhaniu. Súdne konanie, napriek siedmym mesiacom, bez jeho zavinenia trvalo viac než 5 rokov (obžaloba bola podaná 24. marca 2009 a odvolací súd rozhodol 17. apríla 2014).

Najvyšší súd v prvom rade poukazuje na ustanovenie § 371 ods. 7 Tr. por., podľa ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Dovolacia námietka obvineného v tomto smere aj s ohľadom na práva obhajoby nenaplnia dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Dovolací súd konštatuje, že napadnuté uznesenie je stručné. Nereagovalo na odvolacie námietky obvineného viažuce sa na priet'ahy a tvrdenia prokurátora, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu zistených skutkových viet.

Prvostupňový i odvolací súd posúdili konanie obvineného podľa Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. účinného od 1. januára 2006 z dôvodu, že to bolo pre neho priaznivejšie, bez toho, aby tento záver bližšie odôvodnili.

Obvinený sa mal žalovaných skutkov dopustiť (27-28. apríla 2005) za účinnosti Tr. zák. č. 140/1961 Zb., účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorého malo byť jeho konanie posudzované v zmysle § 16 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., resp. i § 2 ods. 2 Tr. por. zák. č. 301/2005 Z.z. účinného od 1. januára 2006. Z porovnania trestných sadzieb u trestných činov kvalifikovaných prvostupňovým súdom, ktoré si osvojil aj odvolací súd podľa Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. účinného od 1. januára 2006 s trestnými sadzbami trestných činov podľa Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, je zrejmé, že pre obvineného je priaznivejší zákon účinný v dobe spáchania skutkov (viď i platný a účinný Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 106/2011, publikovaný pod č. 428/2012 Z.z.).

Obvinený v dovolaní síce nesprávne právne posúdenie zisteného skutku nenamietal, ale poukázal na nesprávne uložený trest, čo má neoddeliteľnú súvislosť s uznanou vinou. V tej súvislosti sa tiež domáhal pre priet'ahy v konaní použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z.

Dovolací súd, aj keď je viazaný dôvodmi dovolania (§ 385 ods. 1, 2 Tr. por.), musel sa právnu kvalifikáciu skutkov zaoberať, aby zistil, aké skutočnosti zohľadnili súdy oboch stupňov pri ukladaní trestu obvinenému a či uložený trest zodpovedá kritériám zákonného a spravodlivého postihu. Vyžadujú si to zásady spravodlivého procesu uvedené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V súlade so súdnou praxou najvyšší súd pripomína, že pri naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolací súd už osobitne vo výroku neuvádza aj uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale v odôvodňujúcej časti rozhodnutia v stručnosti poukáže aj na podstatu pochybenia vo výroku o vine.

Pri dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. najvyšší súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení, ani nesprávne hodnotenie dôkazov. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Súdna prax a judikatúra najvyššieho súdu dôsledne vychádza zo zásady, že dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahrádza riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. Skutkový stav v prípade rozhodovania o dovolaní z uvedeného dôvodu je posudzovaný len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, teda či boli správne právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Dovoláním podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa nemožno domáhať použitia mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. ako na to nesprávne poukazuje obvinený. Otázku použitia mimoriadneho zníženia trestu posudzuje výlučne súd s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a. Nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu súdom pri rozhodovaní o treste nie je totiž otázkou právneho posúdenia skutku ani nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. V tomto smere dôvody dovolania obvineného preto neobstoja.

Z rozsudku prvostupňového súdu, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, nie je zrejmé, prečo bol obvinenému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní jeden rok nepodmienečne so zaradením pre jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste z predchádzajúceho rozsudku. Prvostupňový a ani odvolací súd pri posudzovaní nápravy a prevýchovy obvineného sa nezaoberali uložením iného druhu sankcie a neuviedli ani to, či pri ukladaní tohto trestu prihliadli na neprimeranú dĺžku konania.

Zo skutkových zistení súdov prvého a druhého stupňa, ktoré dovolací súd nie je oprávnený skúmať (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.) vyplýva, že obvinený spoločne s ďalším spolupáchateľom sa dopustil v krátkom časovom slede 27. apríla 2005 o 21.30 hod. a 28. apríla 2005 o 0.15 hod. dvoch skutkov kvalifikovaných ako štyri trestné činy-prečiny. Pred ich spáchaním sa síce dopustil troch protiprávnych konaní, pričom v dvoch prípadoch sa na obvineného hľadí, ako keby nebol súdne trestaný. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Piešťany z 10. júna 2009, sp. zn. 1T 125/2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 25. marca 2010, sp. zn. 6To 62/2009 bol obvinenému uložený súhrnný trest odňatia slobody jeden rok nepodmienečne za súčasného zrušenia výroku o treste v trvaní štyroch mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Okresný, ale ani krajský súd pri rozhodovaní nebrali do úvahy okolnosti spáchania skutkov z dôvodu susedského sporu, mieru narušenia obvineného a najmä dĺžku trestného konania.

V súvislosti s uloženým trestom dovolací súd poukazuje, že je vzhľadom na dĺžku konania neprimeraný. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva pripúšťa, aby porušenie práva na primeranú dĺžku konania bolo kompenzované zastavením trestného stíhania (oslobodením spod obžaloby) alebo zmiernením trestu (rozhodnutie Eckle proti SRN z 15. júla 1982, č. 8130/78 <. či rozhodnutie Beck proti Nórsku z 26. júna 2001, č. 26390/95 <.). V podmienkach Slovenskej republiky je možné využiť mimoriadne zmiernovacie ustanovenie podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 - teraz § 39 ods. 1 Tr. zák. - a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom (R č. 10/1-2011).

Najvyšší súd konštatuje, že obvinenému, vzhľadom na nesprávnu právnu kvalifikáciu skutkov (pokiaľ ide o aplikáciu aktuálneho Tr. zák.), ako aj na existujúce prieťahy v konaní spôsobené orgánmi činnými v trestnom konaní-vyšetrovateľom, prokurátorom a súdmi prvého a druhého stupňa, nebol uložený zákonný trest (aj keď ide o sankciu povolenú a vymieranú v trestnej sadzbe určenej novším zákonom). Uvedené pochybenia nenapravil ani odvolací súd, pretože odvolanie obvineného zamietol ako nedôvodné. Dovolanie obvineného v tomto smere je preto opodstatnené.

Na základe vyjadreného najvyšší súd aplikoval dovolací dôvod len podľa písm. h/ ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. a rozhodol tak, ako sa to uvádza v enunciiate rozsudku. Prvostupňový súd je povinný vec znovu prejednať a rozhodnúť, je pritom viazaný právnymi názormi vyslovenými v tomto rozhodnutí podľa § 391 ods. 1 Tr. por. Nesmie rozhodnúť v neprospech obvineného, pretože dovolanie bolo podané v jeho prospech v zmysle § 391 ods. 2 Tr. por. Ak bude potrebné opäť rozhodnúť o sankcii, nebude možné opomenúť ustanovenie § 37 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, v dôsledku neprimeraných prieťahov zo strany orgánov činných v trestnom konaní.

II.

Obvinenému T. F. bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní jeden rok, ktorý vykonáva od 19. septembra 2014 a ku dňu rozhodnutia dovolacieho súdu z neho vykonal päť mesiacov

a štyri dni. Do takto uloženého súhrnného trestu mu bol započítaný vykonaný trest odňatia slobody od 29. júna do 29. októbra 2010 (štyri mesiace). Doposiaľ z uloženého trestu vykonal deväť mesiacov a štyri dni. Dovoľanie bolo podané v prospech obvineného a v novom konaní mu nemôže byť uložený prísnejší trest. Najvyšší súd nezobral preto obvineného do väzby.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.